

Excés de continguts, absència de riscos

Lévi-Strauss, que ha mort fa ben poc, distingia quan parlava de cultura entre les funcions *primàries*, que corresponen a les necessitats de l'organisme social, i unes altres de *secundàries*, que es mantenen només per la raó de la resistència del grup o de les forces que el dominen a renunciar a uns hàbits. Molta gent, avui, veu la cultura només com una distracció, com una forma més o menys agradable de passar una vetllada o de trampejar un moment de lleure, com un adornament encara menys indispensable que les funcions *secundàries* de Lévi-Strauss. Potser és per això que un dels gestors culturals amb qui ha parlat Jordi Dorca en el reportatge que publiquem en aquest número diu que la cultura «és un concepte de definició gairebé impossible, per excés de continguts». És complex, té raó. I ho és més cada dia que passa. Però tots aquells que treballem en l'àmbit

cultural –també els que portem les planes d'aquesta revista– hauríem de ser capaços de distingir les propostes innovadores i interessants de les que són –sobretot o només– resultat de la suma de l'acció dels mitjans de comunicació, dels productes de les indústries culturals, de les inèrcies i dels interessos dels grups d'artistes o de la classe política que hi ha darrere de les institucions i de les entitats públiques. Perquè, a la pràctica, a causa de les directrius polítiques, molts d'aquests gestors culturals acaben convertint-se només en gestors. No poden, no saben o no volen fer res més que adaptar-se al que els ofereixen, i per això organitzen, compren i divulguen activitats que les modes, les inèrcies i la publicitat –també la publicitat encoberta dels mitjans de comunicació– garanteixen que els portaran públic. La cultura, quan se centra massa a voler ser de masses, sovint deixa de ser cultura, perquè, si la cultura és risc, la gestió política moltes vegades és covardia i oportunisme. D'exemples, a casa nostra,

n'hi ha a grapats: des de festivals de música que no afegeixen res fins a museus que ignoren els pintors d'avui; des de fires suposadament artesanes que només volen atraure gent fins a itineraris culturals, conferències, publicacions o exposicions que són una activitat, un acte, una oferta o un llibre més, només vàlids per cobrir l'expedient, fets a base de talonari, cultura de *low cost*. «La política juga a curt termini i la cultura, com l'educació, necessita un llarg recorregut», diu un d'aquests gestors.

Foto
Eduard
Punset.

Un exiliat singular i el futbol de tercera regional

En els premis Carles Rahola de Comunicació local que es van celebrar durant el mes de gener van rebre una menció especial els reportatges *L'home que valia un sac de blat*, de Jordi Carreras, que vam publicar en el número 257 de novembre-desembre de l'any passat, i el reportatge *Lluny del triplet* d'Albert Soler, en el número 256 de setembre-octubre també de l'any passat.